USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. T.**, zast. JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 14, Podbořany, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. OAM-96/LE-LE05-LE25-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2017, č. j. 60 Az 48/2017 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 7. 2017, č. j. OAM-96/LE-LE05-LE25-2017, rozhodl tak, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, v níž požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 16. 8. 2017, č. j. 60 Az 48/2017 – 16, žalobci ustanovil zástupcem JUDr. Rudolfa Postla, advokáta. Podáním ze dne 29. 8. 2017 žalobce požádal o změnu ustanoveného advokáta tak, aby mu byl zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát.

[3] Krajský soud následně usnesením ze dne 6. 9. 2017, č. j. 60 Az 48/2017 – 35, potvrdil své výše uvedené usnesení. Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž uvedl, že k Mgr. Ing. Jakubovi Backovi má důvěru a vyjádřil přesvědčení, že nebyly dány žádné rozumné důvody pro to, aby mu tento advokát nebyl ustanoven.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou ve věci dány podmínky řízení o kasační stížnosti. Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba byla zamítnuta rozsudkem krajského soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 60 Az 48/2017 – 55, neboť ekonomické důvody uváděné stěžovatelem nejsou podřaditelné pod ustanovení § 12 zákona o azylu.

[5] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodování o podané kasační stížnosti ztratilo význam. Ať už by o této kasační stížnosti totiž bylo rozhodnuto jakkoliv, nezměnilo by to nic na právní situaci stěžovatele, neboť řízení ve věci samé vedené u krajského soudu pod sp. zn. 60 Az 48/2017 již bylo pravomocně ukončeno shora uvedeným rozsudkem krajského soudu. Tento rozsudek již nelze napadnout kasační stížností, jelikož lhůta pro její podání dle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), již marně uplynula. Ze spisu krajského soudu a vnitřní databáze Nejvyššího správního soudu je navíc zřejmé, že proti rozsudku krajského soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 60 Az 48/2017 – 55, stěžovatel kasační stížnost nepodal.

[6] Nejvyšší správní soud se k procesně obdobné situaci vyjádřil svým usnesením ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 23/2005 - 146: „*Chybí zde tedy jedna z podmínek řízení – důvod a zájem na právní ochraně. Zájem na právní ochraně není dán tehdy, je-li každému zřejmé, že soudní řízení v dané věci nemůže mít objektivně žádný užitek. Pokud je tedy podána kasační stížnost proti rozhodnutí městského soudu, kterým bylo rozhodnuto o tom, že stěžovatel není osobou zúčastněnou na řízení, a nevede se řízení, v němž by bylo možno práva osoby zúčastněné na řízení vykonávat, pozbude stěžovatel v dosud probíhajícím řízení o kasační stížnosti zájem na právní ochraně a nastane neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, pro který nelze v tomto řízení pokračovat a tuto kasační stížnost je třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.*" Stejný právní názor vyjádřil Nejvyšší správní soud i v dalších rozhodnutích, srov. např. usnesení ze dne 20. 10. 2003, č. j. 6 Ads 42/2003 - 79, nebo usnesení ze dne 29. 6. 2006, č. j. 4 Ads 2/2005 - 24, a stejně Nejvyšší správní soud postupoval také v usnesení ze dne 11. 4. 2013, č. j. 4 As 14/2013 - 17.

[7] V důsledku zamítnutí žaloby, a tedy ukončení soudního řízení ve věci samé se stalo rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele proti procesnímu usnesení krajského soudu bezpředmětným. Meritorní rozhodnutí o kasační stížnosti nemůže být ani podkladem pro případnou obnovu řízení (srov. § 114 odst. 1 s. ř. s.) a nemůže být z povahy věci ani podkladem pro případnou náhradu škody z titulu odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (pokud by byla shledána nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu). Případná škoda by totiž mohla být eventuelně způsobena toliko rozsudkem o zamítnutí žaloby, který však stěžovatel kasační stížností nenapadl, a nelze tak již žádným způsobem dosáhnout jeho zrušení, které je předpokladem pro případné uplatnění nároku na náhradu škody. Za těchto okolností nezbývá než konstatovat, že stěžovatel objektivně nemůže mít z rozhodnutí o kasační stížnosti jakýkoli užitek.

[8] Nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí musí Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytknout jeho postup, kdy po podání kasační stížnosti na výzvu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017 nepředložil soudní spis k rozhodnutí o kasační stížnosti, namísto toho rozhodl dne 24. 10. 2017 o žalobě a spis předložil Nejvyššímu správnímu soudu po opakovaných telefonických urgencích až dne 28. 12. 2017. Takový postup nepovažuje Nejvyšší správní soud za korektní. Je sice pravdou, že zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, v § 32 odst. 6 ukládá soudu, aby o žalobě cizince v této věci rozhodl přednostně a nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude doplněna. To však nemůže vést ke zkrácení stěžovatele na jeho procesních právech, zde na právu na podání a projednání kasační stížnosti proti usnesení, jímž krajský soud nevyhověl jeho návrhu na

ustanovení konkrétního zástupce. Nejvyšší správní soud podle stejného ustanovení zákona o kasační stížnosti rozhodne rovněž přednostně a s nejvyšším urychlením. Nelze ostatně přehlédnout, že krajský soud k rychlosti řízení o žalobě sám nepřispěl tím, že o žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce rozhodoval asistentem soudce a následně musel rozhodovat o námitkách proti tomuto usnesení, což je postup, který byl opakovaně prohlášen za nezákonný Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 Ads 18/2015 - 18, a ze dne 2. 4. 2015, č. j. 7 Ads 33/2015 - 11). Řízení zajisté nebylo urychleno ani tím, že krajský soud ustanovil stěžovateli jiného zástupce než toho, o nějž žádal a k němuž měl dle vlastního tvrzení důvěru, a stěžovatel následně proti ustanovení tohoto zástupce brojil (krajský soud takto postupoval opakovaně a jeho rozhodnutí byla Nejvyšším správním soudem v obdobných případech opakovaně rušena, k tomu srov. z poslední doby např. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 3 As 126/2017 - 18, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 4 As 251/2017 - 20, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 4 As 223/2017 - 19, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 222/2017 - 23, ze dne 11. 1. 2017, č. j. 5 As 330/2017 - 19, ze dne 12. 12. 2017, č. j. 5 As 308/2017 - 20, a mnohé další).

[9] O nákladech řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že o nákladech řízení před krajským soudem, které zástupce žalobce vyčíslil v příloze svého podání ze dne 20. 9. 2017, již bylo rozhodnuto usnesením krajského soudu ze dne 8. 12. 2017, č. j. 60 Az 48/2017 – 63.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu